

РЕШЕНИЕ

№ 7512

гр. София, 04.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 03.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **4853** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.44, ал.8 и чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. Т. А., гражданин на Сирия, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към дирекция "Миграция" в МВР, подадена чрез адв.И., срещу Заповед УРИ № 5364з-1777/30.04.2024 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "връщане до страна на произход - Сирия", със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-456/05.03.2024 г., издадена от Началник 02 сектор при ООДЧ в СДВР, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени доводи, че оспорената заповед е издадена в противоречие със законовите разпоредби. Жалбоподателят счита, че административният акт е издаден без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за неговото издаване. Отрича тезата на административния орган, че е налице опасност от укриването му. Излага възражения, че актът не съответства на целта на закона, като в тази връзка се позовава на Директива 2008/115/ЕО. От Съда се иска да отмени заповедта. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител адв.И., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта. Претендира разноски за отказана на жалбоподателя безплатна правна помощ.

Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, в с.з. чрез юк.Ч. оспорва депозираната жалба и излага становище за нейната неоснователност, като моли Съда да отхвърли същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че М. Т. А. е бил настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция" – МВР на 05.03.2024 г., където е престоял 16 дни – до 21.03.2024 г.

Със Заповед УРИ 5392ПАМ-456/05.03.2024 г. на ст.оперативен дежурен при СДВР на чужденеца е наложена принудителна административна мярка "Връщане до страна на произход"-Сирия (л.26).

Видно е от докладна записка рег.№ 5364р-11482/26.04.2024 г. (л.14) до Директора на дирекция "Миграция" в МВР, че чужденецът е подал молба за предоставяне на международна закрила рег.№ ОК-13-172/19.03.2024 г. По времена производството същият е бил настанен в помещение от затворен тип с Решение № РПЗТ-17/19.03.2024 г. на Председателя на ДАБ (л.21). За да постанови това, органът се е позовал на писмо вх.№ 2-26/12.03.2024 г. от ДАНС, находящо се и по настоящото дело, обособено в том, съдържащ класифицирана информация. С последващо Решение № 5063/28.03.2024 г. на Председателя на ДАБ (л.20) производството по предоставяне на международна закрила на чуждия гражданин е прекратено по негова молба рег.№ УП-6180/21.03.2024 г. Решението не е обжалвано. С писмо рег.№ В-04-215/24.04.2024 г. (л.19) ДАБ е уведомила дирекция "Миграция" в МВР, че чужденецът е с приключило производство по международна закрила. Отразено е, че преди започване на настоящото производство с чужденеца е проведена беседа, като чужденецът категорично отказва да се върне в страната си на произход-Сирия. Приложена е декларация за информираност от 25.04.2024 г. (л.31) във връзка със започване на административно производство. Установено е, че той няма валидни документи за самоличност, тъй като националният му паспорт е с изтекъл срок на валидност. С докладната записка е дадено становище, че за лицето се предполага, че целта на пребиваването му в страната е като транзитен пункт. За същия няма данни да разполага със средства за издръжка и задължителни медицински застраховки. По време на производството по предоставяне на международна закрила е бил на издръжка на ДАБ. Изтъкнато е, че спрямо лицето не могат да се приложат други, по-леки мерки, тъй като в дирекция "Миграция" не е постъпвала декларация за осигуряване на жилище и финансова издръжка. Отразено е, че е налице хипотезата на опасност лицето да се укрие и да се отклони от изпълнението на наложената мярка връщане.

Направено е предложение рег.№ 5364р-11617/30.04.2024 г. (л.12) до Директора на дирекция "Миграция" в МВР за настаняване в СДВНЧ.

Вземайки предвид направеното предложение, Директорът на дирекция "Миграция" в МВР е издал оспорената заповед, с която М. Т. А. е принудително настанен в СДВНЧ при дирекция "Миграция" за срок до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "връщане до страна на произход - Сирия", със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-456/05.03.2024 г., издадена от Началник 02 сектор при ООДЧ в СДВР, но за не повече от 6 месеца. В административния акт издателят му се е позовал на мотивите, изложени в предложението рег.№ 5364р-11617/30.04.2024 г., като е допълнил, че лицето е с невалиден национален паспорт, с изтекъл срок на валидност.

Като писмени доказателства по делото са приети: справка от Държавната агенция за бежанците за актуалното положение в Сирия към м.май 2024 г. (л.24); справка от ответника за общия престой на чужденеца в СДВНЧ, както и справка колко сирийски граждани са върнати в Сирия за 2024 г. (л.62); представени от жалбоподателя (л.56): декларация от З. А. Х. за осигуряване на жилище и финансова издръжка, декларация от Ю. К. К. от [населено място], че е съгласен З. А. Х. да обитава и да доведе лицето М. Т. А. жилището му в [населено място], [улица], нотариален акт № 59/20.06.2014 г., рег.№ 4568, дело № 43/2014 г. за прехвърляне на поземлен имот от Л. В. К. на Ю. К. К., трудов договор на З. А. Х. с "Форма баня" ЕООД.

По селото беше разпитан свидетелят З. А. Х.. Същият сподели, че жалбоподателят е син на сестра му. Заяви, че иска да осигури на последния жилище и може да го издържа, като може да му осигури престой колкото трябва. Свидетелят изтъкна, че има до два пъти по-високи доходи от заплатата, които си осигурява от клиенти. Сподели, че има богато семейство, роднините му живеят в Сирия. Заяви, че живее в София, на този адрес, на който ще осигури жилището и същото представлява двустаен апартамент. В него свидетелят живее сам. От приятели е узнал, че жалбоподателят е настанен в Бусманци. Неговата сестра му се е обадила по-късно, може би след около три месеца, че той пристига в България. Откакто е в Бусманци, не са се виждали с жалбоподателя. Не може да каже кога М. е дошъл в България.

По делото жалбоподателят направи изявление по реда на чл.176 ГПК, в което заяви, че е напуснал страната си по произход поради войната. Когато е дошъл в България, три дни е спал по пейките в парковете, след това е настанен в Бусманци - първо в една сграда, после е преместен в друга. При преместването му в другата сграда на интервюто е имало преводач, който му е разяснил какво трябва да подпише. Подписал е документите доброволно, без натиск. След като е разбрал, че няма да му дадат убежище, е оттеглил молбата си. Декларацията за информираност от 25.04.2024 г. и обжалваната заповед са подписани от него саморъчно. Документите са му били преведени. Подписал е тези документи с преводача, който му е обяснил какво подписва, но след един час не помни какво е било.

Съдът ще коментира свидетелските показания и изявлението на жалбоподателя при излагане на правните си изводи.

По делото ответникът чрез юк.Ч. направи пояснение, че помещението от затворен тип, в което чужденецът е бил настанен по време на производството пред ДАБ, и СДВНЧ, се намират на един и същ адрес, просто са в различни сгради.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена в рамките на срока за обжалване считано от връчването на заповедта (30.04.2024 г. – л.11), от надлежно упълномощен адвокат (л.8), поради което е процесуално допустима.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ.

Актът отговаря на изискванията на чл.59 АПК, като съдържа формално изводи за

настаняването и законовото основание за издаването му от формална страна. Означени са фактическите и правните основания за издаване за заповедта - чл.44, ал.8 ЗЧРБ, във връзка със съществуващи пречки по изпълнението на Заповед за ПАМ рег.№ 5392ПАМ-456/05.03.2024 г. на Началник 02 сектор при ООДЧ в СДВР - "връщане" на оспорващия до страна на произход. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо административният орган не е изложил конкретни мотиви в заповедта. От самата заповед е видно, че административният орган е изложил мотиви защо е издал заповедта за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ - налице са пречки за изпълнение на ПАМ и предвид изричното нежелание на жалбоподателя да се завърне в страната му на произход, налице е опасност същият да се укрие и да възпрепятства връщането.

Особен елемент във формата на административния акт е излагането на мотиви. Те представляват фактическите и правни основания за издаването на акта и показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с изискванията на чл.59, т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай административният орган се е позовал на мотивите, изложени в Предложение рег.№ 5364р-11617/30.04.2024 г., поради пречки за изпълнение на ПАМ "връщане" и опасност чужденецът да се укрие.

При издаването на заповедта са спазени процесуалните разпоредби на АПК. Приложена е декларация за информираност от 25.04.2024 г. във връзка със започване на административно производство. Поради това Съдът не споделя оплакванията на жалбоподателя, че производството е започнало без той да бъде уведомен за това и без да му бъде дадена възможност за участие.

При издаване на заповедта ответникът по оспорването е спазил и материалноправните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

В нормата на чл.44, ал.6 ЗЧРБ, е посочено, че в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване,

органите по ал.1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането.

Оспорената заповед е издадена на основание чл.44, ал.8 ЗЧРБ, според която разпоредба настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал.6, но не повече от 6 месеца. В съответствие с нормата на чл.44, ал.10 ЗЧРБ настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал.1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената ПАМ връщане или експулсиране. Визираната национална разпоредба транспонира нормата на чл.15, § 6 от Директива № 2008/115/ЕО.

Легално определение на понятието чужденец е дадено в чл.2, ал.1 ЗЧРБ, според която "Чужденец" по смисъла на този закон е всяко лице,което не е български гражданин. Събраните доказателства сочат още, че чужденецът е гражданин на трета страна - Сирия. От своя страна Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице,което не е гражданин на Съюза по смисъла на чл.17, § 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в чл.2, т.5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. Глава IV–Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките,при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява от административните или съдебните власти. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания.

В § 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ е дадено определение на "Незаконно пребиваващ чужденец": всеки чужденец-гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следва да бъде посочено, че в Директива 2008/115/ЕО е предвидена възможност Държавата-членка може да отложи извеждането за подходящ срок, като вземе предвид конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. Държавите-членки по-специално вземат предвид физическото или психическото състояние на гражданина на трета страна; технически причини, като липса на възможност за превоз или неуспех на извеждането поради

невъзможност за идентифициране. Ако извеждането се отлага съгласно параграфи 1 и 2, предвидените в чл.7, § 3 задължения могат да бъдат наложени на засегнатия гражданин на трета страна.

Оспорващият е чужденец, който е с прекратено производство по предоставяне на международна закрила в РБългария; не съдейства на миграционните органи и съществува опасност да се укрие с цел да не се изпълни ПАМ "връщане"; изрично е заявил, че категорично отказва да се върне в страната си на произход-Сирия; няма валиден документ за самоличност, тъй като националният му паспорт е с изтекъл срок на валидност. За лицето се предполага, че целта на пребиваването му в страната е като транзитен пункт; няма данни да разполага със средства за издръжка и задължителни медицински застраховки. Същевременно са налице пречки за извеждането му, а заповедта е издадена именно с цел да се организира извеждането му от територията на РБългария.

Жалбоподателят се позовава на чл.15, § 5 във връзка с § 1 от Директива 2008/115/ЕО - задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия, а именно: за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално, когато е налице опасност от укриване или засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането, и задържането е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Според него е налице основание за приложение на чл.15, § 4 от директивата - когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно.

Съдът съобрази тълкуването, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело С-146/14 PPU "М.". Според т.40 от мотивите му решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид. Второто изискване по чл.15, § 4 от Директива 2008/115 предполага да се провери отново дали са налице материалноправните условия по чл.15, § 1 от тази директива, въз основа на които е взето първоначалното решение за задържане на съответния гражданин на трета страна. Затова органът, който се произнася за евентуалното продължаване на задържането на този гражданин или за евентуалното му освобождаване, трябва да определи, първо, дали в конкретния случай могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки от задържането принудителни мерки, второ, дали е налице опасност гражданинът на трета страна да се укрие и трето, дали същият избягва или възпрепятства подготовката на връщането или операцията по извеждането (т.61 от мотивите на цитираното решение на СЕС). Ако извеждането му продължава или е продължило по-дълго от предвиденото поради друга причина, не може да се установи наличие на причинно-следствена връзка между поведението на съответния гражданин и продължителността на операцията, а следователно не може да се установи и липса на съдействие от негова страна (т.82). Освен това чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО изисква съответният орган, преди да провери дали е налице липса на съдействие от гражданина на трета страна, да е в състояние да докаже, че операцията по извеждане продължава по-дълго от предвиденото независимо от положените разумни усилия, което в разглеждания в главното производство случай изисква въпросната държава членка да е полагала и все още активно да полага усилия, за да осигури издаването на документи за самоличност на този гражданин (т.83). Т.е. административният орган следва да удостовери активно поведение по издаване на документи за самоличност.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл.41, т.5 ЗЧРБ, т.е. по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище. По силата на изречени

второ от цитираната разпоредба, връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците. В случая такова писмено потвърждение е налице и формално предпоставките за задържане на лицето в СДВНЧ са изпълнени.

Следва да бъде отбелязано, че по правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ е мярка по обезпечаване на изпълнението на връщане до страна на произход, транзитно преминаване или трета страна. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва настаняването в СДВНЧ, е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ.

Доколкото с наложената ПАМ връщане и обезпечавашото тази ПАМ настаняване в СДВНЧ се засяга правото на пребиваване на чужденеца в РБългария, Съдът съобрази правилото на чл.40, ал.1, т.2 ЗЧРБ, визиращо наличието на основание по чл.10, ал.1, т.1 и т.9 от закона: може да постави в опасност сигурността на българската държава (т.1); няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане (т.9). И двете хипотези в случая са изпълнени. От една страна Съдът съобрази данните за укорима дейност на оспорвания, съдържащи се в писмото на ДАНС, поради което се налага извод, че присъствието му в страната ни създава заплаха за нейната сигурност. От друга страна спрямо чужденеца е налице опасност да се укрие по смисъла на чл.3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО и § 4в от ДР на ЗЧРБ.

Според легалното определение, дадено в § 1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл.39а, т.2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока се черпят от обстоятелството, че за лицето не е постъпвала за осигуряване на жилище и финансова издръжка. Такава се представи в хода на съдебното производство, но от същата, преценена в съвкупност с всички обстоятелства по делото, не може да са направени изводи за приложимост на някоя от по-леките мерки по ЗЧРБ. Това е така, защото за автора на изявлението в декларацията не се установи доказана възможност да осигури на жалбоподателя *жилище и издръжка*.

По отношение на *жилището* свидетелят З. Х. заяви, че този адрес се намира в София, представлява двустаен апартамент и в него той живее сам. Нито едно от тези твърдения не отговаря на истината. От писмените доказателства се установява, че недвижимият имот се намира в [населено място], [улица], в него живее наемодателят Ю. К. К. съгласно изготвената от последния декларация, а от нотариален акт № 59/20.06.2014 г., рег.№ 4568, дело № 43/2014 г., се установява, че имотът представлява поземлен имот в построения върху него клуб-ресторант. Става ясно при това положение, че този имот не е жилищен и в него не биха могли да съжителстват З. Х. и М. Т. А.. Още повече, че както в документа му за самоличност, представен в с.з. при снемане на самоличността му, така и в попълнената декларация, и в трудовия договор, като адрес на Х. фигурира [населено място], [улица].

По отношение на *издръжката*, разпитан като свидетел, З. Х. заяви, че има до два пъти по-високи доходи от заплатата, които си осигурява от клиенти. В тази връзка е представен трудов договор на същия с "Форма баня" ЕООД, в който обаче е отразено, че Х. ще изпълнява длъжността общ работник, без да е посочено място на работа и задълженията на работника, като в тази връзка важи изложеното по-горе за адреса на същия. Не стана ясно за какви клиенти и доходи от тях има предвид Х.. Не е ясно при това положение какви доходи има свидетелят и дали той ще е в състояние да издържа и жалбоподателя наред със себе си.

Свидетелят сподели, че има богато семейство, роднините му живеят в Сирия, но не заяви да поддържа с тях връзка и да получава материална издръжка.

Налага се изводът, че жалбоподателят не установи приложимостта спрямо него на други, по-леки мерки като алтернатива на задържането в СДВНЧ. Ето защо следва да се приемат за неоснователни оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК.

По силата на чл.44, ал.5 ЗЧРБ, когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или Директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: 1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на МВР по местопребиваването си; 2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона и 3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

В разглеждания казус изброените по-леки обезпечителни мерки са неприложими с оглед наличието на обосновано предположение за укриване на лицето. Оспорващият не притежава валиден документ за самоличност, не е приложима хипотезата на декларирано осигуряване на жилище и финансова издръжка поради изложените по-горе мотиви и при липса на данни лицето да разполага със средства за самостоятелна издръжка.

Не може да се приеме, че чужденецът принадлежи към уязвима група лица, тъй като не е лице с увреждания (няма установена физическа, психическа, интелектуална или сетивна недостатъчност) и при липса на данни за претърпени сериозни форми на психическо или физическо насилие.

Съдът намира за неоснователно позоваването от жалбоподателя на чл.15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО: когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Каза се по-горе, че лицето отказва да се върне доброволно в Сирия и отказва да съдейства на властите при подготовка на връщането си. За целта с него е била проведена беседа, по което между страните не съществува спор. Не се спори и по обстоятелството, че обстановката по сигурността в Сирия е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Макар това да не позволява завръщане на лицето в Сирия, същото не важи за трета страна, която чужденецът може да посочи като сигурна за него. Установява се наличието на разумна възможност за извеждане на лицето.

С оглед на всичко изложено дотук е видно, че материалноправните предпоставки на чл.15, § 6 от Директива 2008/115/ЕО за настаняването в специалния дом са били налице. Липсва съдействие от чуждия гражданин, същият е без валиден документ за самоличност, съществува опасност той да се укрие и да замине за някоя европейска страна. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т.7 от Директива 2008/115/ЕО: наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие.

Предвид установените факти и обстоятелства по делото, и при пълен анализ на мотивите – основание за издаването на оспорената заповед, Съдът счита същата законосъобразна, издадена в съответствие с материално-правните и процесуалните законови разпоредби. Това прави жалбата неоснователна и тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и при своевременно заявеното искане само администрацията има право на разноски, които Съдът с оглед обема и качеството на осъществената процесуална

защита, на основание чл.78, ал.8 ГПК във вр.с чл.144 АПК във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.46а, ал.2 от ЗЧРБ, Административен съд-София град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Т. А., гражданин на Сирия, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], срещу Заповед УРИ № 5364з-1777/30.04.2024 г. на Директора на дирекция "Миграция" в МВР, с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка "връщане до страна на произход - Сирия", със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-456/05.03.2024 г., издадена от Началник 02 сектор при ООДЧ в СДВР, но за не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА М. Т. А., гражданин на Сирия, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], да заплати на дирекция "Миграция" в МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева). Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: